

vi, at der var en høj Grad af Sandsynlighed for, at dette Forhold vilde indtræde. (Nei! Jo! Nei!) Det blev forebragt som Indvending imod Valget, at man i Landstinget — og det var mig, som berigtigede, at det endnu ikke var Tilfældet (Ja!) — det heed, at man der var kommet til Beslutning om ikke at vælge Revisorer, og der blev da fremført, at med den Understøttelse, som disse Revisorer kunde finde ved Finansministerens gode Modtagelse, som han havde lovet, vilde de kunne faae Virksomhed nok, da der aldeles ikke var Spørgsmaal om, at de i disse Maanedere skulde optræde som det samlede Institut, eller at de skulde bringe nogensomhelst Sag til Afgjørelse, men kun have den Bestemmelse, at skaffe Oplysninger til Thinget. Vi have Alle her hørt, hvor byrdefulde de Forhandlinger have været, som hvert Dieblik have været nær ved at bringe os ind paa det personlige Gebeet, de nemlig, hvor de offentlige Udgifter paa forskellige Maader og, som man troer, undertiden paa ikke vel begrundede Maader ere komne til at komme private Personer tilgode; jeg siger, vi have hvert Dieblik været paa Veie til at overskride de Grændser, som vi lykkeligviis med Klogskab have undgaaet at overskride, og hvorfor have vi det? Fordi der Ingen heri Thinget har turdet optræde og tage Forsvaret for de Grændser, som i denne Retning vare satte; selv den ærede Finansminister har indrømmet, at der endnu ikke havde været den behøvrige Tid til at anstille de behøvrige Undersøgelser, at han i den Retning havde gjort Alt, hvad han formaade, men at han meget onskede, at dette Arbejde maatte blive gjentaget under saadanne Betingelser, at Resultatet deraf kunde give en større fælles Sikkerhed. Der har Ingen mere sølt det Ubehagelige i denne Art af Forhandlinger end netop jeg, der som Ordfører ved en Lov, hvorved der var begjert Udsetning af, jeg troer, 160,000 Rbd., fordeelte paa en heel Mængde forskellige Navne, har maattet gjentagne Gange, saavel her i Thinget som udenfor, modstaae en Stræben efter at faae bekendtgjort Listerne over Folk, som stode i et privat Forhold til Statskassen, og jeg har stedse modsat mig dette, henvisende til, at vi, naar vi kom sammen igjen, skulde have modtaget Oplysninger

fra Mænd, som vi selv havde valgt, og hvis Beretning derom vilde sætte os istand til bedre at indsee, om vi burde forfølge denne Bane, om vi burde opgive disse Krav, eller om vi burde paa en eller anden Maade komme til en Overenskomst. Vi haabede, at der til den Tid skulde kunne findes en langt større Klarhed, og en langt større Sikkerhed, uden at Forsamlingen skulde behøve at stæbe herind for sin Domstol enhver enkelt Mand og hans private Forhold (Hør!); dersom vi nu gaae Glib af det Middel, som vi især havde ventet at kunne anvende hertil, dersom vi igjen til næste Sæmpling berøve os disse Forarbejder for Finansudvalget, saa ville vi, naar vi komme til at behandle de samme Sager, befinde os paa den samme slibrige Jordbund som nu, og jeg troer neppe, at Nogen saa vil prøve paa at modstaae den Stræben, som forlanger, at det bringes for Offentlighedens Domstol, thi da vil man ikke mere kunne give noget Løfte, som er at vente vil blive holdt. Der bliver ikke her holdt Løfter, givne fra 8te Dage til 8te Dage, og man skal altsaa vel vogte sig for, hvad man lover. Vi ere altsaa her paa det samme Gebeet, som vi have talt om ved en tidligere Leilighed, det Gebeet, hvor Intet kan siges med Sikkerhed, og hvor man ikke veed, om det skal gaae igjennem, hvorom Beslutning er tagen. Den ærede Finansminister har fuldkommen Ret, naar han siger, at han hverken kan indestaae for, hvad hans Eftermænd i Ministeriet, og endnu mindre for, hvad de andre Ministre ville gjøre ligeoverfor de paagjældende Mænd, og naar han siger, at det skulde gjøre ham ondt, om Institutionen, som her er i Omtale, derved skulde komme til at lide. Nu vil jeg fremdeles have den Ære at gjøre Forsamlingen opmærksom paa, at naar vi vælge 2 Revisorer, og Landstinget ingen vælger, saa er Institutet i en Form, hvori det, som Institut betragtet, kunde lide noget Nederlag, ikke tilstede, og den Modstand, som de to Mænd, vi havde valgt i Tillid til Ministeriets gode Billie, den Modstand, siger jeg, disse to Mænd komme til at lide, den falder paa Mændene, og ikke paa Statsrevisionen (Ja!), og om man vil, saa falder den ogsaa noget tilbage paa vor gode Troe, men jeg